

BUCHUREȘTI, VARA LUI 1986

Timbre!

Pot să-l deschid?

Cam târziu să întreb.

Timbre străine!

Cât îmi plac! Sunt așa frumoase!

COLECȚIONATUL DE TIMBRE ERA FOARTE LA MODĂ PE ATUNCI. AVÂND ÎN VEDERE CÂT DE LIMITATE ERAU OPTIUNILE DE DIVERTISMENT, NU E DE MIRARE CĂ A DEVENIT ATÂT DE POPULAR.

Ăsta nu-i ștampilat!

Zău?

Ia să văd.

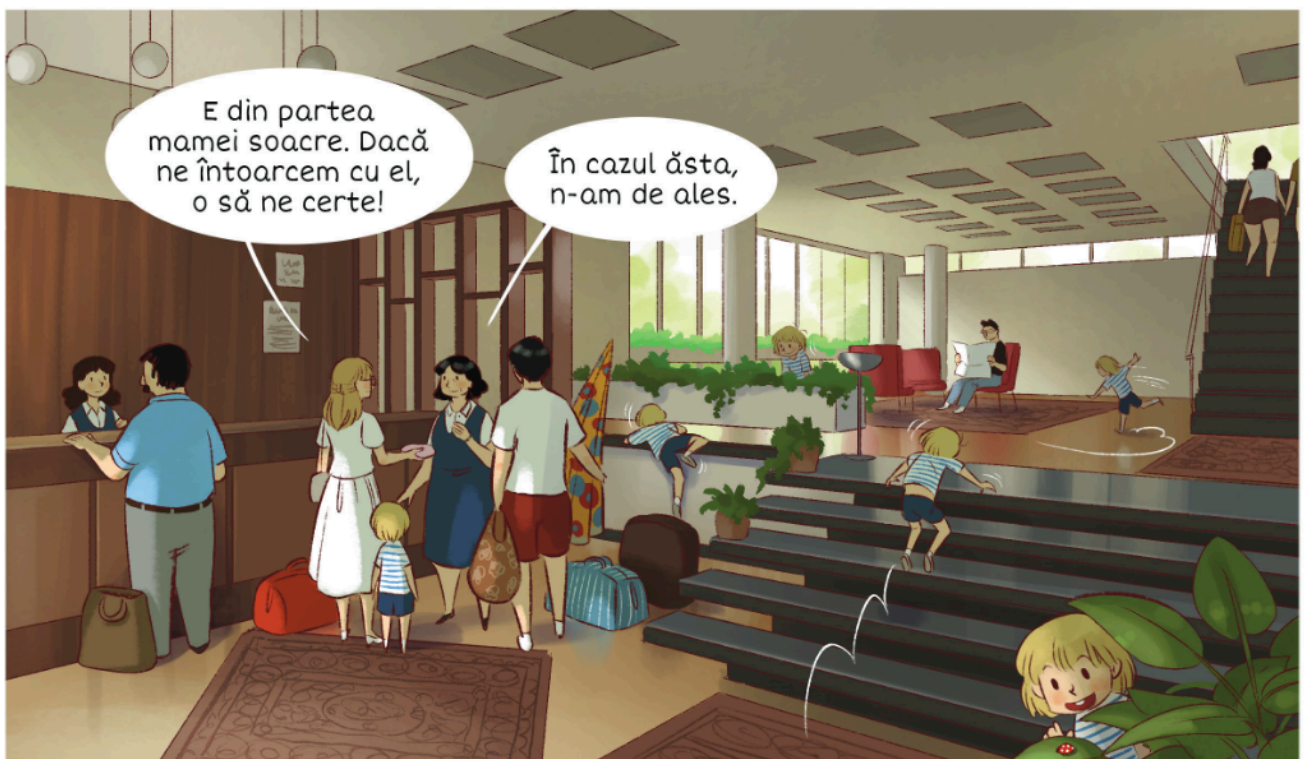

Ba mă tem că e. Uite aici: se vede ștampila, chit că nu-i prea vizibilă.

Ce păcat...

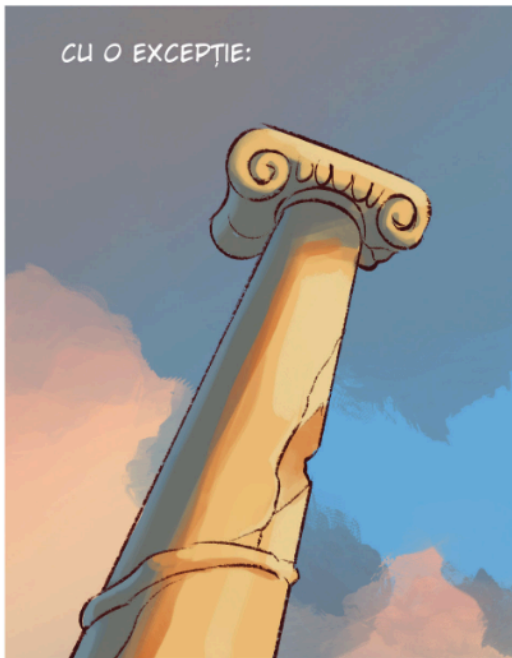

ZILELE LENEȘE DE PE LITORAL
RĂSUNAU DE ȚIPETELE PESCĂRUȘILOR;
AVEAU PARFUM DE SARE ȘI DE NALBE
ÎNCĂLZITE DE SOARE.

ERAU CALME ȘI LUMINOASE, DAR
ÎN AMINTIRILE MELE, ABIA DACĂ LE
POT DEOSEBI UNA DE CEALALTĂ.

CU O EXCEPȚIE:

SEARA ÎN CARE AM
FOST SĂ VEDEM
RUINELE HISTRIEI.

CETATEA ANTICĂ
GRECO-ROMANĂ.

CĂRȚILE MELE DE POVEȘTI
ERAU PLINE DE REGĂTE
STRĂVECHI ȘI CIVILIZAȚII
DE MULT APUSE.

CU TOATE ASTEA, NIMIC NU M-A PUTUT PREGĂTI
PENTRU MOMENTUL ÎN CARE AM PĂȘIT PRINTR-O
CETATE ADEVĂRATĂ.

PĂTRUNSESEM ÎNTR-ALTĂ LUME,
COMPLET DIFERITĂ DE A MEA.

O LUME CARE NU MAI
EXISTA DE MULT.

CE FEL DE OAMENI TRĂISERĂ
ACOLO? CE VIAȚĂ AVUSESERĂ?

ERA PESTE PUTINȚA
MEA SĂ-MI IMAGINEZ.

ATÂT DE MULT MISTER...
ȘI TRISTEȚE.

MAI ERA CEVA ACOLO.
CEVA INVIZIBIL, DAR
INCREDIBIL DE PREZENT.

ASTĂZI ȘTIU CĂ CE SIMȚISEM ATUNCI ERA
TIMPUL. ÎN ACEL ORAȘ RUINAT, AFLAT ÎNTRE
PĂMÂNT ȘI APĂ, TIMPUL ERA PRETUTINDENI.
ÎL SIMȚEAM ÎN FIECARE CRĂPĂTURĂ, ÎN FIECARE
COLOANĂ LIPSĂ, ÎN PĂMÂNTUL ÎNSUȘI.

